

Farfaders Besiddelse, og som almindelig havde gaaet under dette Navn, hvorimod dette ikke fordres her. Hvad jeg bemærkede med Hensyn til Punkt a., bemærkede jeg ikke, fordi jeg havde noget særligt mod det, men for at vise, at det var et nyt Punkt. Det gaar overhovedet gennem Punkterne a., b. og c., at der ikke fordres faktiske Omstændigheder, som skulle have været til Stede i længere Tid, førend dette Forslag blev til Lov. Her kommer den store Væsensforskel, der gør, at Forslaget ikke længere faar en midlertidig, men en blivende Karakter. Naar det ærede Medlem gjorde Indvendinger mod min Betragtning af Ordene: „almindelig kendt“, hævdede, at det var noget, der ikke voldte nogen Vanskelighed, og henviste til Justitsministeriets Meddelelse af Navneforandringer, idet Ministeriet nøjedes med, at det var almindelig bekendt paa Stedet, at hans Fader eller Bedstefader havde brugt eller vare gaaede under det og det Familienavn, maa jeg sige, at jeg heller ikke opfatter Ordene „almindelig kendt“ paa anden Maade end den, hvorpaa det altid er blevet opfattet i Ministeriet, og jeg havde heller ikke noget at indvende imod det, saaledes som det forelaa i Forslaget i Fjor; det fremhævede jeg ogsaa udtrykkeligt. Deri stod: „Enhver fuldmyndig Mand eller Kvinde, hvis Fader og Bedstefader paa fædrene Side have benyttet et til deres Slægtnavn føjet Tilnavn, hvorunder de almindeligt have været kendte i vedkommende Egn.“ Der giver selv Sammenhængen klart, hvad der forstaas ved „almindelig kendt“, endogsaa i den Grad, at det næsten er fuldstændig overflødig, som jeg bemærkede i mine første Udtalelser. Thi naar baade Fader og Bedstefader have benyttet det, saa er vedkommende selvfølgelig almindelig kendt under dette Navn, og dette kan meget let oplyses. Men naar det ikke fordres, at vedkommende skal have et saadant Navn, men blot, at han i det Øjeblik, hvor han begærer det, skal have et Tilnavn, hvorunder han i Øjeblikket er almindelig kendt, kan det være temmelig tvivlsomt, hvad der skal forstaas ved Ordet „almindelig kendt“. Som jeg sagde i mit første Foredrag, findes der ikke i Lovforslagets øvrige Ord noget, der kan støtte og forklare, hvad der fordres for at noget skal være „almindelig kendt“, hvilket der derimod fandtes i det oprindelige Forslag. Naar jeg omtalte, at disse almindelige Regler, hvis de skulde blive til Lov, trængte til en langt betydeligere Prøvelse, havde jeg det for Øje, som det ærede Medlem ogsaa havde for Øje i

sin historiske Udvikling, at man maatte se at finde Bestemmelser, der indeholdt Kauteler paa de Punkter, hvor man tidligere har fundet Vanskeligheder, særlig paa det Punkt, hvor ogsaa det ærede Medlem mente, at der maatte kræves sikrende Bestemmelser, nemlig mod, at nogen tillægger sig et Navn, hvortil en anden Familie har en velerhvervet Ret. Jeg paaviste i min første Udtalelse, hvorledes Bestemmelserne, saaledes som de her foreligge, netop ikke skaffede en saadan Sikkerhed.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Svend Høgsbro): Det var ikke min Mening at tillægge den højtærede Minister det Synspunkt, at Folk kun gjorde Vrøvl, naar de søgte Navnebevillinger. Jeg citerede i mit første Foredrag en Udtalelse af den ærede Minister fra i Fjor, hvoraf det modsatte Synspunkt viste sig at være hans, og jeg tror fremdeles, at det er den ærede Ministers, men jeg kunde ganske vist ikke skjule for mig selv, at flere af de Indvendinger, den ærede Minister kom med, syntes mig kun at passe ud fra et andet Synspunkt end det, som jeg altsaa haaber fremdeles er Ministerens. Den ærede Minister sagde lige over for mig, at han havde ogsaa gjort gældende, at naar Overøvrigheden kunde uddele Separations- og Skilsmissebevillinger, var det, fordi disse gaves efter faste Regler, men det, som jeg oplyste, og hvad der ogsaa faktisk er Tilfældet, er, at Separationsbevillingerne ikke gives efter faste Regler (*Justitsministeren*: Jo, der skal være faste Betingelser for, at Overøvrigheden kan meddele Separationsbevilling, ellers kommer Sagen til Justitsministeriet). Ja, der skal være den faste Betingelse, f. Eks., at Parterne ere enige deri. (*Justitsministeren*: Ja!) Men der skal ogsaa være andet til Stede, saa jeg ved ikke, om man kan sige, at der *kun* gælder faste Regler. — Saa sluttede den højtærede Minister med at sige, at han ved Udtrykket „langt betydeligere Prøvelse“ havde ment, at man skulde „se at finde“ saadanne Kauteler, som man tidligere havde været klar over manglede. Dertil vil jeg kun sige, at det er, som jeg i mit første Foredrag rørte ved, et bedrøveligt Vidnesbyrd om, hvor vanskeligt det er her i Landet at komme frem paa Reformvejen. Nu er det 23 Aar siden, at Folketinget første Gang enstemmigt henviste dette Andragende til Ministeriets Overvejelse. Det gentog denne Henviisning enstemmig Aaret efter. 5—6 Aar derefter udtalte Kultusministeren selv her i Tinget sin store Vel-